ORĘDOWNIK URZĘDOWY
powiatu tczewskiego.

Nr. 48. Tczew, dnia 1-go grudnia 1923 r. Rok IV.

Przedpłata: kwartalnie 60000,— mk. miesięcznie 20000,— „

ORĘDOWNIK POWIATOWY wychodzi co czwartek.

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 3000 mk za 1-łam wiersz milimetrowy.

Administracja Wydział Powiatowy Tczew. Telefon nr. 40 i 60.

Treść:

516. Ustawa z dnia 11. 8. 23 r. o podatku majątkowym.
517. 12 miesięczny kurs dla kandydatek na położne.
518. Uchwały Sejmiku pow. na posiedzeniu z dnia 13. 11. 23 r.
519. Ujawnienie zapasów przedmiotów powszedniego użytku.
520. Rozporz. policyjne w rzedmiocie używania maszyn rolniczych w Prusach Zachodnich.
521. Taksa kominiarska.
522. Mianowanie zastępców urzędu stanu cywilnego na obwód Godziszewa i Boroszewa.
523. Jarmarki w powiecie tczewskim na rok 1924.
524. Pozwolenie na przyjazd do Polski.
525. Wszechświatowy konkres hodowców drobiu w Barcelonie.

516)

USTAWA
z dnia 11 sierpnia 1923 r.
o podatku majątkowym.

CZĘŚĆ I.

Postanowienia zasadnicze.

Art. 1. Na cele związane z naprawą Skarbu Rzeczypospolitej będzie pobrany w ciągu lat trzech od roku 1924 aż do końca roku 1926 w sześciu ratach półrocznych jednorazowy podatek majątkowy w ogólnej sumie, równającej się wartości jednego miljarda franków złotych.

Osoby podlegające podatkowi.

Art. 2. Podatek majątkowy opłacają:

1) osoby fizyczne, mające na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej miejsce zamieszkania, lub przebywające na tym obszarze dłużej niż rok — od wartości całego ich majątku;
2) osoby fizyczne, bez względu na ich miejsce zamieszkania lub pobytu, od wartości:
   a) nieruchomości, położonych na obszarze Rzeczypospolitej, jak również wierzytelności, zahipotekowanych na takich nieruchomościach,
   b) kapitału zakładowego i obrotowego, służącego do prowadzenia gospodarstwa rolnego lub leśnego, górnictwa, przedsiębiorstwa przemysłowego albo handlowego na obszarze Rzeczypospolitej;
3) spadki wakujące (nieobjęte) na zasadach, określonych w ustępach 1) wzgl. 2);
4) osoby prawne:
   a) mające siedzibę na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej — od wartości całego ich majątku,
   b) inne — od wartości tej części ich majątku, która się znajduje w granicach Rzeczypospolitej.

Do podlegającego opodatkowania majątku o-

sób, wymienionych w ustępach 1) i 3) nie wlicza się wartości nieruchomości, znajdujących się poza obszarem Rzeczypospolitej, oraz wartości kapitałów zakładowych i obrotowych, służących poza obszarem Rzeczypospolitej do prowadzenia gospodarstwa rolnego lub leśnego, górnictwa, przedsiębiorstwa przemysłowego lub handlowego, o ile te przedmioty majątkowe pociągnięto do podatku tego samego rodzaju w kraju, w którym się znajdują, a odnośne państwo postępuje według zasad wzajemności co do takich samych przedmiotów majątkowych, znajdujących się w Polsce. Jednakże, jeżeli obciążenie podatkiem majątkowym zagranicznym jest mniejsze, aniżeli przewidziane niniejszą ustawą, to zwolnienie od podatku majątkowego, ustanowione w tej części, może mieć miejsce tylko do wysokości podatku zagranicznego.

Podlega jednak podatkowi majątek obywateli polskich (osób fizycznych i prawnych oraz spadków wakujących i nieobjętych), nabyty lub ulokowany zagranicą po roku 1918, bez względu na obłożenie go analogicznym podatkiem zagranicznym.

Zwolnienie.

I. Zwolnienia podmiotowe.

Art. 3. Od podatku majątkowego wolni są:

1) Państwo, Związki samorządne i przymusowe związki prawa publicznego — od całego ich majątku.
2) spółdzielnie mieszkaniowe dla budowy nowych domów, oraz zasilane przez Skarb Państwa spółdzielnie spożywcze, należące do związków rewizyjnych,
3) związki zawodowe robotnicze i urzędnicze, o ile się nie trudnią tranzakcjami handlowemi,
4) osoby, których cały majątek nie przenosi wartości 3.000 franków złotych,
5) właściciele obszarów leśnych na przestrzeniach, obłożonych daniną lasową w myśl ustawy z dnia 6 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 87, poz. 676) — odnośnie do wartości całego drzewostanu na tych przestrzeniach (z wyłączeniem wartości gruntów leśnych), oraz właściciele masy drzewnej, obłożonej powyższą daniną — odnośnie do wartości całej tej masy.

II. Zwolnienia przedmiotowe.

Przy określeniu wartości majątku nie będą brane pod uwagę:

a) bibljoteki, zbiory naukowe bez względu na ich wartość, meble, odzież, sprzęty domowe, do osobistego użytku płatników oraz ich rodzin (art. 6 cz. 1) do wysokości 5 000 franków złotych.
b) ziemie, nadane żołnierzom na zasadzie ustawy z dnia 17 grudnia 1920 r. (Dz. U. R. P. z r. 1921 nr. 4, poz. 18), oraz gospodarstwa osadników na kresach wschodnich, nabyte na zasadach ustawy o reformie rolnej do wysokości 20 ha nabytej ziemi, dotąd w całości niezabudowane, o ile płatnik nie posiada innego majątku nieruchomego,
c) polskie pożyczki państwowe,
d) majątki lub ich części, które służą bezpośrednio celom kultu religijnego, naukowym, oświatowym, kulturalnym, dobroczynnym i sanitarnym, lub których dochody obracane są wyłącznie na powyższe cele,
e) nowowznoszone budowle w miastach, określone w art. 1 ustawy z dnia 22 września 1922 r. o ulgach dla nowowznoszonych budowli (Dz. U. R. P. nr. 88, poz. 786),
f) gospodarstwa rolne na terenie ziem wschodnich, które nie przekraczają obszaru 15 ha, a których zabudowania zostały zniszczone przez wojnę i których właściciele w dniu 1 lipca 1923 r. nie posiadali budynku mieszkalnego i conajmniej jednego zabudowania gospodarczego.

Art. 4. Uwierzytelnieni przy Rządzie Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiciele obcych państw oraz przydani im urzędnicy i inne osoby, pozostające w stosunku służbowym względem rzeczonych przedstawicielstw — o ile są cudzoziemcami, jak również osoby, którym na zasadzie układów międzypaństwowych przysługuje prawo do zwolnienia od podatku majątkowego — opłacają ten podatek tylko od majątków, wymienionych w ustępie 2 lit. a) i b) artykułu 2 niniejszej ustawy.

Przedmiot opodatkowania.

Art. 5. Przedmiotem podatku majątkowego jest wszelki majątek nieruchomy i ruchomy osoby opodatkowanej (art. 2) po potrąceniu długów i ciężarów, które majątek ten zmniejszają, według stanu w dniu 1 lipca 1923 r.

W razie opodatkowania części majątku (art. 2 i art. 3 lit. d) potrąca się tylko te długi i ciężary, które obciążają opodatkowaną część majątku i pozostają w związku z jej nabyciem lub ulepszeniem.

Art. 6. Przy wymiarze podatku majątkowego dolicza się do majątku głowy rodziny majątek jej małżonka i niewłasnowolnych krewnych zstępnych, o ile prowadzą wspólne gospodarstwo z głową rodziny.

Akcji i udziałów krajowych towarzystw i spółek, w tej liczbie również i udziałów spółek firmowych i firmowo-komandytowych (jawnych spółek handlowych) nie dolicza się do majątku osób, będących posiadaczami takich akcji i udziałów.

Ustalenie wartości majątku.

Art. 7. W ogólności wartość przedmiotów majątkowych oblicza się wedle ich przeciętnej wartości obiegowej, jaką posiadały w dniu 1-go lipca 1923 r. Wartość tę wyraża się w markach polskich i przelicza na franki złote według kursu: jeden frank złoty równa się dwadzieścia tysięcy marek.

W sposób, wskazany w części pierwszej niniejszego artykułu, określa się również wartość długów i ciężarów, zmniejszających majątek.

Art. 8. Wymieniony w art. 1 podatek majątkowy w sumie, równającej się wartości jednego miljarda franków złotych, pobierze się w kwotach:

1. 500 miljonów franków złotych od posiadłości gruntowych, będących pod uprawą rolną i leśną, od których nie są wyekwypywane świadectwa przemysłowe w myśl ustawy z dnia 14 maja 1923 r.(Dz. U. R. P. No. 50, poz. 412).

2. 375 miljonów franków złotych od przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, które według przepisów ustawy z dnia 14 maja 1923 r. w przedmiocie państwowego podatku przemysłowego (Dz. U. R. P. No. 58, poz. 412) są lub powinnyby być zaklasowane do przedsiębiorstw przemysłowych I do V kategorji włącznie świadectw przemysłowych lub do przedsiębiorstw handlowych I i II kategorji świadectw przemysłowych.

3. 125 miljonów franków złotych od wszystkich innych kategorji majątku, podlegającego podatkowi majątkowemu.

Wartość przedmiotów majątkowych obliczy się się w szczególności w sposób następujący:

a) Przeciętną wartość posiadłości gruntowych poza obrębem miast w granicach z 1 lipca 1923 r. bez budynków i inwentarzy, obliczy się na podstawie ustalonych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Dóbr Państwowych cen jednostkowych dla każdej klasy dobroci gruntów w poszczególnych okręgach, na które całe Państwo pod względem wartości gruntów zostanie podzielone, wartość zaś budynków, jako też inwentarza żywego i martwego obliczy się w stosunku procentowym do wartości gruntów, a mianowicie: wartość inwentarza w stosunku 10 proc. wartości gruntów, wartość budynków — w takiejże wysokości.

Jeżeli wskutek wojny nastąpiło zniszczenie conajmniej 20 proc. majątku, natenczas szacunek obniży się o procent zniszczenia.

b) Przeciętną wartość majątku przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, prowadzących prawidłowe księgi handlowe, obliczy się na podstawie tych ksiąg bez potrącenia wartości kapitału zakładowego (akcyjnego) i zapasowego (rezerwowego), przyczem: 1) bilansowa wartość majątku w nieruchomościach, maszynach, urządzeniach technicznych, narzędziach i innych środkach produkcji, jako też środkach komunikacyjnych i przewozowych oraz w urządzeniach biurowych — ulegnie przewalutowaniu w zależności od czasu ich nabycia drogą pomnożenia pierwotnych cen nabycia przez współczynniki, które ustali Minister Skarbu; 2) wartość papierów procentowych oraz walut zagranicznych, jako też należności w tych walutach — obliczy się według przeciętnego kursu, względnie szacunku giełdowego za czerwiec 1923 r., a wartość remanentu towarów — według cen obiegowych na 1 lipca 1923 r.

c) Minister Skarbu ustali normy szacunkowe i dla innych kategorij majątku, podlegającego podatkowi majątkowemu.

Wysokość podatku.

Art. 9. Podatek majątkowy wymierza się we frankach złotych podług następującej skali:

Stopień majątku	Wartość majątku w frankach złotych ponad:	do	Stopa procent.
1	3.000	4.500	1,2
2	4.500	6.000	1.4
3	6.000	7.500	1,6
4	7.500	10.000	1,8
5	10.000	12.500	2
6	12.500	15.000	2,2
7	14.000	25.000	2,4
8	25.000	35.000	2,6
9	35.000	45.000	2,8
10	45.000	60.000	3
11	60.000	75.000	3,2
12	75.000	90.000	3,4
13	90.000	120.000	3,6
14	120.000	150.000	3,8
15	150.000	180.000	4
16	180.000	240.000	4,25
17	240.000	300.000	4,5
18	300.000	360.000	4,75
19	360.000	480.000	5
20	480.000	600.000	5,25
21	600.000	800.000	5,5
22	800.000	1.000.000	5,75
23	1.000.000	1.500.000	6
24	1.500.000	2.000.000	6,5
25	2.000.000	3.000.000	7
26	3.000.000	4.000.000	7,5
27	4.000.000	6.000.000	8
28	6.000.000	8.000.000	8,5
29	8.000.000	10.000.000	9
30	10.000.000	12.000.000	10
31	12.000.000	14.000.000	11
32	14.000.000	16.000.000	12
33	16.000.000		13

Podatek, przypadający według powyższej skali, rozkłada się na 6 różnych rat półrocznych.

W razie gdy po dokonaniu szacunku (art. 7 i 8) okaże się, że wymierzony w całem Państwie podług skali niniejszego artykułu podatek majątkowy nie dosięgnie sumy, oznaczonej dla każdej kategorji w art. 8 — wówczas podwyższy się wymierzony każdemu płatnikowi podatek w każdej kategorji majątku, poczynając od 5 stopnia majątku, o taki procent, jaki będzie niezbędny dla ociągnięcia wspomnianej sumy w każdej kategorji, z uwzględnieniem 10 proc na ewentualne obniżki, orzeczone w toku instancji, jak również na odpisy na skutek ulg oraz z tytułu nieścigalności.

Według tych samych zasad obniży się podatek w razie przekroczenia kontyngentu.

Podatek majątkowy jest wolny od wszelkich dodatków na rzecz związków samorządnych.

Miejsce opodatkowania.

Art. 10. Wymiar podatku majątkowego dokonywa się w tym okręgu wymiarowym (art. 12—13), w którym płatnik ma siedzibę, względnie miejsce zamieszkania, albo w braku tegoż — miejsce pobytu w dniu 1 lipca 1923 r.

Płatnikowi, posiadającemu więcej niż jedno miejsce zamieszkania, względnie pobytu, jako też płatnikowi, mającemu siedzibę lub zamieszkującemu po za obszarem Rzeczypospolitej, wymierza się podatek w tym okręgu, w którym się znajduje przeważna część majątku płatnika.

CZĘŚĆ II.

Organy wymiarowe.

Nadzór naczelny.

Art. 11. Ogólny nadzór nad sprawami podatku majątkowego i piecza nad ścisłem i jednolitem wykonaniem niniejszej ustawy należą do Ministra Skarbu.

Organy wymiarowe.

Art. 12. Ustalanie stanu i wartości majątków, podlegających opodatkowaniu, i wymiar podatku należą w pierwszej instancji do komisji szacunkowych, a w drugiej instancji do komisji odwoławczych.

Ustalenie stanu i wartości majątku wszystkich osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, i wymiar podatku tym osobom uskuteczniają w pierwszej instancji izby skarbowe, a w drugiej instancji — komisje odwoławcze.

Art. 13. W każdym okręgu władzy podatkowej I. instancji tworzy się conajmniej jedną komisję szacunkową, złożoną z 15 do 24 członków i tyluż zastępców, powołanych z grona płatników podatku majątkowego. Ilość komisji i liczbę członków każdej z nich ustali dyrektor właściwej izby skarbowej.

Przewodniczący komisji szacunkowej z urzędu naczelnik władzy podatkowej I. instancji lub jego zastępca.

Na członków komisji szacunkowej i ich zastępców powołuje dyrektor izby skarbowej osoby wybrane:

a) przez sejmiki powiatowe, względnie rady powiatowe, a także przez organizacje rolnicze — z pośród rolników, z większej i mniejszej własności,
b) przez izby handlowe i przemysłowe, zrzeszenia i organizacje kupców i przemysłowców, izby rękodzielnicze (rzemieślnicze) i związki rękodzielnicze — z pośród kupców, przemysłowców i rękodzielników,
c) przez stowarzyszenia właścicieli realności — z pośród właścicieli domów miejskich,
d) przez organizacje i zrzeszenia płatników innych zawodów z pośród ich członków.

Dla tych grup płatników, których wspomniane wyżej organizacje i związki nie obejmują i nie mają prawa reprezentować, przedstawia listę kandydatów miejscowa reprezentacja samorządna.

Jeżeli wspomniane wyżej organy, wezwane do przedstawienia list kandydatów, nie uczynią tego w 14-dniowym terminie, wówczas brakujących członków i ich zastępców mianuje dyrektor izby skarbowej na wniosek naczelnika władzy podatkowej I. instancji.

Art. 14. Komisje odwoławcze tworzy się dla okręgu każdej izby skarbowej z reguły w jej siedzibie. W razie potrzeby może Minister Skarbu utworzyć więcej komisji w okręgu izby skarbowej.

Komisja składa się z przewodniczącego w osobie dyrektora izby skarbowej lub jego zastępcy, tudzież z 16 członków i tyluż zastępców, przyczem 6 członków i ich zastępców mianuje Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej z pośród urzędników izby skarbowej i 2 członków i ich zastępców z pośród płatników; pozostałych członków i ich zastępców ustanawia Minister Skarbu na wniosek dyrektora izby skarbowej z grona płatników z pośród kandydatów, przedstawionych przez zawodowe lub urzędowe organizacje i zrzeszenia tak, aby o ile możności wszystkie kategorje majątków były odpowiednio w komisji reprezentowane.

W razie nieprzedstawienia kandydatów w 14-dniowym terminie podaje kandydatów dyrektor izby skarbowej.

Dyrektor izby skarbowej może w razie potrzeby lub na wniosek komisji zapraszać na posiedzenia komisji w charakterze rzeczoznawców urzędników technicznych i innych z pośród grona urzędników województwa i innych urzędów.

Art. 15. Na członków komisji szacunkowych i odwoławczych, jako też na zastępców mogą być powoływane tylko osoby, korzystające z pełni praw cywilnych i politycznych.

Członkowie komisji odwoławczej i ich zastępcy nie mogą być równocześnie członkami komisji szacunkowej lub ich zastępcami.

Mandat członka komisji (zastępcy) trwa do końca okresu wymiarowego (art. 1). Mandat ten jednak gaśnie, gdy członek komisji (zastępca) utraci pełnię praw cywilnych lub politycznych, albo gdy bez usprawiedliwienia nie przybędzie na trzy z rzędu posiedzenia komisji, względnie podkomisji. W miarę potrzeby na miejsce wakujące powołuje się innego członka (zastępcę) w trybie, określonym w art. 13, względnie 14 niniejszej ustawy.

Art. 16. Dla przygotowania oszacowania majątków, zebrania materjału faktycznego, dokonywania oględzin na miejscu, sprawdzania wykazów i zeznań oraz stawiania wniosków dla komisji tworzy się w każdej komisji szacunkowej z jej członków i zastępców potrzebną ilość podkomisji. Czynościami podkomisji kieruje i biurowość jej prowadzi urzędnik władzy podatkowej I. instancji, bądź też inna osoba, wyznaczona przez przewodniczącego komisji.

Art. 17. Przewodniczący komisji (art. 13 i 14) zwołuje komisję, kieruje jej czynnościami, wykonywa jej uchwały.

Art. 18. O każdej sesji przewodniczący zawiadamia pisemnie wszystkich członków komisji przynajmniej na dziesięć dni przed terminem posiedzenia. W razie potrzeby powołuje zastępców.

Uchwały komisji są prawomocne, jeżeli oprócz przewodniczącego lub jego zastępcy jest obecna przynajmniej połowa członków.

Jeżeli na pierwsze posiedzenie nie przybędzie niezbędna do powzięcia prawomocnych uchwał ilość członków, wyznacza się drugie posiedzenie z zastrzeżeniem, że zapadłe na niem uchwały będą prawomocne bez względu na ilość obecnych.

Art. 19. Członkowie komisji i ich zastępcy, o ile nie pozostają na służbie państwowej, składają przy obejmowaniu swych obowiązków przysięgę na to, iż obowiązki swe pełnić będą według najlepszej wiedzy i sumienia i zachowają w ścisłej tajemnicy wszystkie powzięte w komisji wiadomości o majątkowych interesach płatników.

Obowiązek zachowania tajemnicy ciąży również na przewodniczącym, na jego zastępcy, jako też na innych członkach komisji i podkomisji, pozostających na służbie państwowej.

Obowiązek zachowania tajemnicy odnosi się także do wiadomości, zaczerpniętych z dokumentów, aktów, ksiąg i innych zapisków instytucji prywatnych i osób trzecich (art. 36 i 38).

Art. 20. Uchwały komisji zapadają większością głosów obecnych członków, w razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

Art. 21. Przewodniczący i członkowie komisji oraz ich zastępcy nie mogą uczestniczyć w posiedzeniach podczas obrad i uchwał, dotyczących oszacowania majątków, należących do nich samych, do ich małżonków, krewnych i powinowatych w linji wstępnej i zstępnej albo w bocznej do trzeciego stopnia, do osób, będących pod ich opieką lub kuratelą, tudzież do firm, spółek i zrzeszeń, z któremi są w jakikolwiek sposób pośrednio lub bezpośrednio związani.

Art. 22. Z obrad i uchwał komisji spisuje się protoły, które podpisują przewodniczący i przynajmniej dwóch z obecnych na posiedzeniu członków lub ich zastępców, powołanych z grona płatników, względnie na propozycję organizacji.

Art. 23. Członkom komisji i podkomisji należą się djety i koszty podróży według norm, które ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

CZĘŚĆ III.

Postępowanie wymiarowe.

Czynności przygotowawcze do wymiaru podatku.

Art. 24. Zarządy gminne wiejskie i miejskie (magistraty) winny sporządzić do dnia 31 grudnia 1923 r. według wzoru i instrukcji, podanych w rozporządzeniu Ministra Skarbu, spisy osób, zamieszkałych w obrębie gminy i posiadających majątek. W większych miastach spisy te mają być sporządzone według pozczególnych dzielnic.

Oprócz tego piszą zarządy gminne wszystkie nieruchomości i zakłady, położone w obrębie gminy, a należące do osób, nie mieszkających w tej gminie (mieście).

Równocześnie ze sporządzeniem spisów zarządy gminne doręczą każdej osobie, wciągniętej do spisu, formularz zeznania o majątku.

Art. 25. Wszystkie osoby, obowiązane w myśl niniejszej ustawy do opłacania podatku majątkowego, winny najpóźniej do 31 stycznia 1924 r. sporządzić i doręczyć zarządowi gminy za pokwitowaniem otwarte lub pomieszczone w zamkniętej kopercie zeznania pisemne, lub złożyć w zarządzie gminnym zeznania ustne o swoim majątku.

Osoby prawne, obowiązane do publicznego składania sprawozdań, winny złożyć zeznania w powyższym terminie we właściwej izbie skarbowej.

Zamiast zeznań o majątku osób, które nie spełnią obowiązku, ciążącego na nich, w myśl części pierwszej niniejszego artykułu odnośne dane o stanie i wartości majątku zbiorą zarządy gminne (magistraty).

Na członkach zarządów gminnych (magistra-

tów) ciąży obowiązek zachowania tajemnicy (art. 19).

Art. 26. Zeznanie ma zawierać określenie części składowych majątku i jego stanu oraz wartości w markach, a w szczególności:

a) co do każdego obszaru gruntów, stanowiących samoistną jednostkę gospodarczą — bliższe ich oznaczenie, rodzaj, obszar, przynależność, tudzież niepodlegające podatkowi przemysłowemu przedsiębiorstwa, połączone z gospodarstwem rolnem, oraz łączną wartość tego rodzaju przedmiotów majątkowych;
b) co do każdego z budynków, z wyjątkiem tych budynków, które należą do gospodarstw rolnych, jako ich część składowa — przeznaczenie, rodzaj, wielkość (ilość pokoi, izb, kuchen), wiek oraz wartość;
c) co do każdego z przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych — ich rodzaj i wartość oraz oświadczenie, czy prowadzone są prawidłowo księgi handlowe;
d) co do kapitałów i praw majątkowych — ich rodzaj, wysokość i bliższe określenie wartości;
e) co do urządzenia domowego i innych przedmiotów służących do osobistego użytku — ich rodzaj i określenie ogólnej wartości oraz ilości pokoi.

Długi i ciężary, obciążające majątek, winny być również wyszczególnione według ich rodzaju i wysokości.

Zeznanie składa się z zapewnieniem, że wszystkie przytoczone w niem dane oznajmione zostały według najlepszej wiedzy i sumienia, oraz stwierdza się własnoręcznym podpisem zeznającego.

Art. 27. Spisy płatników (art. 24) wraz z dołączonemi do nich zeznaniami (art. 25) zarządy gminne są obowiązane złożyć właściwej władzy podatkowej I. instancji w terminie najpóźniej do 15 lutego 1924 r.

Art. 28. Władze administracyjne I. instancji są obowiązane dopilnować — w razie potrzeby przez delegowanych urzędników państwowych lub samorządowych — aby obowiązki, ustanowione w art. 24, 25 i 27, były przez zarządy gminne w przepisanych terminach wykonane.

W szczególności winny władze te baczyć, aby ustne zeznania od podatników były bez przeszkód przyjmowane.

Art. 29. Koszty, połączone z wykonaniem czynności, przewidzianych w art. 24, 25 i 27, będą zwrócone przez Skarb zarządom gminnym, według norm, które oznaczy Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych.

Art. 30. Władze podatkowe I. instancji zbadają dostarczone im przez zarządy gminne spisy płatników podatku majątkowego oraz zeznania, w wypadkach niedokładności zażądają uzupełnień, wyjaśnień, i ponaglą do złożenia zeznań osoby, które ich nie złożyły, nakładając na nie stosowne grzywny (art. 70).

W ten sam sposób izby skarbowe zbadają zeznanie osób prawnych, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań.

Zaliczka na poczet podatku majątkowego.

Art. 31. Na podstawie zeznań, sprawdzonych i uzupełnionych w trybie, wskazanym w artykule poprzednim, oblicza właściwa władza podatkowa (urząd skarbowy, izba skarbowa) zaliczkę na pierwszą ratę podatku majątkowego w wysokości półrocznej raty, przypadającej według skali art. 9 od wartości ogólnego majątku, podanej w zeznaniu, względnie w danych, zebranych w myśl części ostatniej artykułu 25.

Zaliczka winna być obliczona w kwocie, która zgodnie ze skalą art. 9 odpowiada zeznanej sumie majątku.

Art. 32. O wysokości zaliczki (art. 31) zawiadamia płatników właściwa władza podatkowa. Zaliczka ta ma być uiszczona w terminie płatności pierwszej raty podatku majątkowego (art. 49), jak również ma być nadal płacona w tej samej wysokości w terminach płatności następnych rat tego podatku tak długo, dopóki płatnik nie zostanie zawiadomiony o ostatecznym wymiarze podatku majątkowego.

Płatnik może jednak uiścić w każdym terminie płatności więcej rat naraz.

W razie nieotrzymania zawiadomienia przed terminem pierwszej raty może płatnik sam obliczyć zaliczkę w myśl przepisów art. 31 i w terminie ją wpłacić.

Od obliczenia zaliczki, dokonanego przez władzę podatkową, można wnieść odwołanie w ciągu dni czternastu od dnia doręczenia zawiadomienia płatnikowi do władzy podatkowej, bezpośrednio przełożonej, której orzeczenie jest ostateczne.

Omyłki w obliczeniach zaliczki prostuje ta sama władza podatkowa, która zaliczkę obliczyła.

Płatnikowi, który w pierwszym terminie płatności podatku zapłaci w gotówce całą należność podatkową, przyznaje się zniżkę w wysokości 10 proc. całej należności podatkowej (art. 40 i 41), płatnikowi zaś, który w pierwszym terminie płatności podatku zapłaci całą należność podatkową zgodnie z p. c) i d) art. 58, przyznaje się zniżkę w wysokości 5 proc. całej należności podatkowej.

Na poczet zaliczki, o której mowa w tym artykule, winni płatnicy w czasie od 10 listopada do dnia 10 grudnia 1923 r. uiścić bez oddzielnych zawiadomień:

I) podatnicy, płacący od 150.000 mk. do 600.000

marek rocznie podatku gruntowego i budynkowego (ustawa z dnia 15 czerwca 1923 r. — Dz. U. R. P. nr. 65 poz. 505) — jednokrotną pełną kwotę tego podatku, przypadającą za pierwsze półrocze 1923 r.; płacący od 600.000 marek do 1 milj. mk. — dwukrotną; płacący zaś ponad 1 milj. mk.— trzykrotną kwotę, w ten sam sposób obliczoną;

II) płatnicy podatku przemysłowego: dwukrotną pełną kwotę podatku przemysłowego, przypadającego za pierwsze półrocze 1923 r. od przedsiębiorstw przemysłowych pierwszych sześciu kategorji i przedsiębiorstw handlowych pierwszych dwóch kategorji oraz jednokrotną pełną kwotę od samodzielnych wolnych zajęć zawodowych, od przedsiębiorstw przemysłowych 7-mej kategorji i przedsiębiorstw handlowych 3-ej kategorji, oraz 6-krotną pełną roczną kwotę podatku obrotowego, przypadającego za rok 1923 od płatników tego podatku na górnośląskiej części województwa śląskiego.

Czynności wymiarowe komisji szacunkowej.

Art. 33. Po obliczeniu zaliczki podatku majątkowego władza podatkowa I instancji przekazuje zebrany materjał wymiarowy komisji szacunkow.

Działalność komisji szacunkowych winna się rozpocząć najpóźniej z dniem 16 kwietnia 1924 r. i ma być tak prowadzoną, aby do 31 grudnia 1924 roku oszacowanie majątków w okręgu wymiarowym zostało ukończone.

Art. 34. Komisje i podkomisje szacunkowe sprawdzają zeznania płatników oraz spisy i wykazy, dostarczone przez zarządy gminne (art. 27), przy pomocy wszelkich posiadanych materjałów i wiadomości, mają też prawo przesłuchiwania w tym celu płatników, znawców i świadków.

Znawcy, wzywani przez komisje w sprawach podatku majątkowego, mają prawo do wynagrodzenia według norm, które ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Nadto komisje i podkomisje szacunkowe oraz pisemnie przez nie upoważnieni urzędnicy państwowi i członkowie komisji mają prawo dokonywać oględzin nieruchomości, zakładów, składów i innych lokalów oraz mieszkań płatników, ewentualnie z udziałem znawców.

Art. 35. Komisje, względnie podkomisje, szacunkowe są obowiązane dokonać opisania i oszacowania przedmiotów majątkowych, położonych w ich okręgach, a należących do płatników, podlegających kompetencji innych komisji szacunkowych, względnie izb skarbowych i korzystają, przytem z uprawnień, przewidzianych w art. 34.

Art. 36. Wszystkie władze i urzędy państwowe i samorządowe oraz ich organa wykonawcze, tudzież instytucje publiczne i prywatne są obowiązane na żądanie władz podatkowych i komisji, względnie podkomisji, szacunkowych udzielać bezpłatnie wszelkich danych i informacji, potrzebnych do ustalenia majątku i wymiaru podatku.

W razie istotnej trudności w dostarczeniu wspomnianych danych i informacji, powinny wyżej wymienione instytucje zezwalać na przeglądaie wszelkiego rodzaju aktów, ksiąg i dokumentów oraz innych zapisków, jak również na sporządzanie z nich wyciągów, niezbędnych do opodatkowania.

Art. 37. W razie wątpliwości co do dokładności lub prawdziwości złożonych w terminie zeznań właściwa komisja szacunkowa (podkomisja, przewodniczący) przedstawia je płatnikowi, żąda wyjaśnień, uzupełnień i dowodów pisemnych lub ustnych jak również przedłożenia ksiąg handlowych i gospodarczych.

Art. 38. Każdy jest obowiązany na wezwanie władzy lub komisji, względnie podkomisji, udzielić jej w oznaczonym terminie wszelkich wyjaśnień i informacji w przedmiocie opodatkowania siebie i innych osób, przedłożyć wszelkie posiadane księgi handlowe i gospodarcze, względnie dokumenty i zapiski, oraz zeznawać, jako świadek lub znawca na ściśle określone okoliczności.

Osób, pozostających z płatnikiem w stopniu pokrewieństwa, które wedle ustaw postępowania karnego zwalnia od zeznań, nie można zmusić do zeznań.

Art. 39. Stan majątku nie może być przyjęty odmiennie od podanego w zeznaniu, złożonem w terminie, jeżeli przedtem nie wezwano płatnika do udzielenia wyjaśnień (art. 37) władzy, wymierzającej podatek.

O ile jednak płatnik nie złoży w wyznaczonym mu terminie żądanych wyjaśnień, lub o ile na konkretne zarzuty, przedstawione przez komisje przeciw danym, wskazanym w zeznaniu, złoży wyjaśnienie niedostateczne, wówczas komisja przy ustaleniu i oszacowaniu majątku kieruje się danemi, jakiemi rozporządza.

Art. 40. Na podstawie zebranego materjału i przeprowadzonych obrad ustala komisja dla każdego płatnika ogólną wartość jego majątku według poszczególnych rodzajów oraz wymierza kwotę podatku majątkowego, przypadającego według skali art. 9 na cały okres wymiarowy.

Czynności wymiarowe izb skarbowych

Art. 41. Postanowienia art. 34 do 40 stosują się analogicznie do wymiaru podatku majątkowego osobom prawnym, obowiązanym do publicznego składania sprawozdań, przez izby skarbowe, przyczem przepisy, zawarte w art. 34 do 38, izby wykonywają bądź bezpośrednio, bądź za

pośrednictwem władz podatkowych I. instancji i komisji, względnie podkomisji, szacunkowych.

Obliczenie zwyżek, względnie zniżek podatkowych.

Art. 42. Po ukończeniu wymiarów podatku (art. 40 i 41) izby skarbowe winny zestawić sumarjusze podatku majątkowego według okręgów wymiarowych i według kategorji majątków, oznaczonych ust. 1, 2 i 3 części 1 art. 8 i przesłać je Ministrowi Skarbu najpóźniej do 31 stycznia 1925 roku.

Na podstawie powyższych sumarjuszy Minister Skarbu oblicza ogólną sumę podatku wymierzonego w całem Państwie dla każdej kategorji majątków i ustala procent zwyżki, względnie zniżki, w myśl postanowień części 3 i 4 art. 9.

Wysokość tak wyznaczonego procentu zwyżki, względnie zniżki, winna być zakomunikowana organom wymiarowym w terminie do 15 marca 1925 r.

Nakazy płatnicze.

Art. 43. Nakazy płatnicze, zawierające wskazanie ogólnej wartości opodatkowanego majątku, wartości majątku w każdej z grup wspomnianych w części pierwszej art. 8, stopy procentowej podatku, kwoty podatku majątkowego, wymierzonego przez komisję, względnie izbę skarbową, procentu zwyżki, względnie zniżki (art. 42), kwot zwyżki, względnie zniżki ogólnej kwoty podatku majątkowego, terminów płatności oraz przysługujących płatnikowi środków prawnych — sporządza właściwa władza podatkowa (urząd skarbowy, izba skarbowa) i zarządza ich doręcznie za pokwitowaniami najpóźniej do dnia 15 maja 1925 r.

Ogłaszania list płatników.

Art. 44. Po rozesłaniu nakazów płatniczych (art. 43) przewodniczący komisji szacunkowej sporządza, w dwóch egzemplarzach imienne listy płatników według gmin (wsi), względnie dzielnic miejskich, z oznaczeniem kwot ustalonego majątku i przypadającego podatku. Celem umożliwienia kontroli publicznej nad wymiarem podatku majątkowego jeden egzemplarz listy wykłada się na przeciąg 4 tygodni w pomieszczeniu władzy podatkowej I. instancji, a drugi przesyła się do właściwego urzędu gminnego (magistratu) dla wyłożenia na taki sam przeciąg czasu w miejscu dostępnem dla publiczności.

Władze podatkowe I. instancji lub urząd gminny (magistrat) obowiązane są przyjąć protokularnie uwagi osób, przeglądających spis.

Odwołania.

Art. 45. Od oszacowania majątku, dokonanego przez komisję szacunkową, względnie przez izbę skarbową, oraz od obliczenia podatku przysługuje płatnikowi prawo odwołania się do komisji odwoławczej w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego.

Odwołania wnosi się za pośrednictwem tej władzy podatkowej, która wydała nakaz płatniczy.

Na żądanie płatnika należy mu dla celów odwołania udzielić podstaw wymiaru, ustalonych przez komisję szacunkową, względnie przez izbę skarbową. Bliższe w tym względzie postanowienia wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Na wypadek zażądania przez płatnika podstaw wymiaru, bieg 30-dniowego okresu przerywa się na czas do dnia doręczenia podstaw wymiaru płatnikowi.

Wniesienie odwołania nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia podatku w przepisanych terminach.

Spóźnione odwołania władza podatkowa I. instancji, względnie izba skarbowa (art. 12 Cz. II) odrzuca ostatecznie.

Komisja odwoławcza rozpoznaje jednak odwołanie, o ile przekroczenie terminu wynosi nie więcej niż dni 15, a płatnik usprawiedliwi opóźnienie nieuchronną lub nieprzewidzianą przeszkodą.

Art. 46. Przewodniczącemu komisji szacunkowej służy prawo zgłoszenia sprzeciwu przeciwko uchwałom komisji szacunkowej w terminie miesięcznym od dnia następnego po upływie okresu wyłożenia list w myśl art. 44 niniejszej ustawy.

Odpis sprzeciwu należy przesłać płatnikowi, któremu przysługuje prawo wniesienia odpowiedzi w terminie 14-dniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu odpisu.

Sprzeciw przewodniczącego wraz z ewentualną odpowiedzią płatnika winien być przesłany komisji odwoławczej.

Wniesienie sprzeciwu nie wstrzymuje wykonania zaskarżonej uchwały komisji szacunkowej

Art. 47. Władza podatkowa, do której wpłynęło odwołanie, bada konkretne zarzuty odwołania, przeprowadza w razie potrzeby dodatkowe dochodzenie, uzupełnia braki postępowania i przesyła komisji odwoławczej akta sprawy wraz z wnioskiem komisji szacunkowej (urząd skarbowy), względnie z własnym wnioskiem (izba skarbowa).

Irt. 48. Komisja odwoławcza jest właściwa do rozstrzygania w drugiej i ostatniej instancji odwołań i sprzeciwów.

Przy rozpatrywaniu odwołań i sprzeciwów komisja odwoławcza i jej przewodniczący korzystają z tych samych praw, jakie służą komisji szacunkowej i jej przewodniczącemu.

Przy rozstrzyganiu odwołań i sprzeciwów komisja odwoławcza nie jest związana ani uchwałą I. instancji, ani wnioskiem przewodniczącego komisji szacunkowej (art. 47) i zależnie od stanu

faktycznego i prawnego zatwierdza lub zmienia zaskarżoną uchwałę, przyczem ma zastosowanie przepis art. 39.

Jeżeli jednak komisja odwoławcza, załatwiając jednostronne odwołanie płatnika, przyjdzie do przekonania, że podatek wymierzono w kwocie za niskiej, to orzeka odrzucenie odwołania i zwraca sprawę pierwszej instancji, celem uzupełnienia postępowania wymiarowego.

Zapadłą decyzję komisji odwoławczej wraz z aktami sprawy przesyła się przewodniczącemu komisji szacunkowej, względnie izbie skarbowej, celem zawiadomienia płatników i poczynienia ewentualnych zmian w księdze bierczej.

Od decyzji komisjiodwoławczej przysługuje tak płatnikom, jak i przewodniczącemu komisji odwoławczej prawo wniesienia skargi do Najwyższego Trybunału Administracyjnego w myśl ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. nr. 67 poz. 606).

CZĘŚĆ IV.

Uiszczanie podatku.

Terminy płatności.

Art. 49. Terminy płatności rat podatku majątkowego (art. 1 i 9) przypadają: pierwszej raty w czasie od 15 kwietnia do 15 maja 1924 r., drugiej — w listopadzie 1924 r., pozostałych zaś czterech rat — w czerwcu i grudniu drugiego i trzeciego roku okresu wymiarowego (art. 1).

Wyrównanie rat.

Art. 50. Od płatnych rat wymierzonego podatku (art. 40, 41 i 43) potrąca się kwoty zapłaconej zaliczki (art. 31 i 32).

O ile kwota zaliczki przewyższa płatne już raty podatku, to nadwyżkę zalicza się na następne z kolei raty.

Jeżeli rata wymierzonego podatku jest wyższa od zaliczki (art. 31), to —nie naruszając postanowień art. 65 — różnicę należy uiścić do dni 30 po doręczeniu nakazu z doliczeniem 1 proc. w staosnku miesięcznym za każdy miesiąc zwłoki, licząc od dnia terminu płatności zaliczki do dnia doręczenia nakazu.

Płatne już raty podatku, wymierzonego płatnikom, którym nie obliczono zaliczki (art. 32 część druga), winny być uiszczone do 30 dni po doręczeniu nakazu płatniczego; kary za zwłokę zostaną jednak policzone od ustawowych termiów płatności (art. 49).

Zmiany w wymiarze podatku.

Art. 51. Zmiany, zachodzące w ciągu okresu wymiarowego w wartości majątku, nie wpływają na zmianę uskutecznionego wymiaru podatku majątkowego.

Art. 52. Jeżeli wskutek pożaru, powodzi lub innych nadzwyczajnych wydarzeń nastąpi całkowite zniszczenie majątku, albo jeżeli wartość majątku z powodu przytoczonych okoliczności ulegnie zmniejszeniu przynajmniej o $^1/_5$, wtedy na prośbę płatnika, wniesioną w przeciągu 60 dni po wypadku, który spowodował zniszczenie majątku, umorzy podatek izba skarbowa całkowicie lub częściowo, stosownie do stopnia zniszczenia majątku.

Art. 53. Osoby, które przy ogólnym wymiarze podatku opuszczono, lub które przy pierwotnym wymiarze niewłaściwie uwolniono od podatku, albo co do których wymiar wskutek później ujawnionych okoliczności okaże się za niski — mają być dodatkowo pociągnięte do podatku za cały okres wymiarowy.

Prawo wymiaru podatku dla tych osób ulega jednak przedawnieniu z końcem roku 1933.

Termin uiszczenia podatku, przez płatników, o których mowa w niniejszym artykule, wyznacza się na 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. Jeżeli jednak zwłoka w wymiarze podatku nastąpiła z winy płatnika, to kary za zwłokę liczyć się będą od ustawowych terminów płatności (art. 49).

Odpowiedzialność za podatek.

Art. 54. W razie śmierci płatnika odpowiedzialność za należność podatkową obciąża masę spadkową w całości, względnie spadkobierców, w stosunku do udziału każdego z nich w spadku.

Art. 55. W razie niemożności ściągnięcia podatku od głowy rodziny, każdy z jej członków, którego majątek doliczono w myśl części pierwszej art. 6 do majątku płatnika, jest odpowiedzialny za tę część podatku, która przypada stosunkowo na jego majątek.

Zabezpieczenie podatku.

Art. 56. Suma, należna Skarbowi od każdego płatnika z tytułu podatku majątkowego, korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego płatnika przed szystkiemi przywilejami i obciążeniami.

W razie uzasadnionej obawy usunięcia majątku z pod opodatkowania, względnie egzekucji, suma ta może być zabezpieczona na ruchomym majątku płatnika nawet przed upływem ustawowych terminów płatności (art. 49).

Art. 57. Suma podatku majątkowego, przypadająca od płatnika, korzysta również z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku nieruchomego tegoż płatnika przed wszystkiemi przywilejami i obciążeniami hipotecznemi, z wy-

jątkiem należnych Skarbowi podatków oraz z wyjątkiem pożyczek amortyzacyjnych, zaciągniętych przed ogłoszeniem niniejszej ustawy w tych instytucjach kredytowych, których zobowiązania posiadają — w myśl obowiązujących przepisów — bezpieczeństwo pupilarne.

Formy uiszczenia podatku.

Art. 58. Podatek majątkowy, obliczony we frankach złotych (art. 9), może być wpłacony:

a) markami według kursu franka złotego w dniu zapłaty, określonego przez Ministra Skarbu na każde 15 dni;

b) walutami obcemi, których gatunek i kurs przeliczenia ustali Minister Skarbu;

w razie udowodnionej niemożności zapłacenia podatku majątkowego w całości lub w części gotówką, podatek może być wpłacony:

c) listami zastawnemi krajowych instytucji kredytu długoterminowego, opiewającemi na franki złote lub inne waluty, których kurs, zapewniający wpływ równowartości wymierzonej kwoty podatku majątkowego we frankach złotych, i których rodzaj określi Minister Skarbu;

d) obligacjami pierwszeństwa, przewidzianemi w art. 60.

Art. 59. Płatnik podatku majątkowego może — na pokrycie tegoż podatku — za wiedzą władzy podatkowej pierwszej instancji, zaciągnąć, bez względu na istniejące ustawowe lub umowne zakazy obciążenia, pożyczkę i zabezpieczyć ją na swej nieruchomości, pod warunkiem, że cała suma pożyczki będzie wniesiona do kasy skarbowej na rachunek podatku.

Pożyczka ta korzysta z pierwszeństwa, określonego w art. 57.

O ile pożyczka zaciągnięta będzie w opiewających na franki złote lub inne waluty listach zastawnych krajowych instytucji kredytu długoterminowego (art. 58 lit. c). listy te będą przyjęte na poczet należności podatku majątkowego.

Art. 60. Spółki akcyjne oraz komandytowo-akcyjne mogą za zgodą Ministra Skarbu wypuścić obligacje pierwszeństwa, opiewające na franki złote, lub inne waluty, spłacalne w okresie dziesięcioletnim, na sumę potrzebną do zapłacenia należnego od tych spółek podatku majątkowego, pod warunkiem, że papiery te będą wniesione do kasy skarbowej.

Obligacjom tym przysługiwać będą również przywileje pierwszeństwa, określone w art. 56 i 57.

Bliższe w tym względzie przepisy, a w szczególności przepisy, zapewniające wpływ równowartości wymierzonej kwoty podatku majątkowego we frankach złotych, wyda Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Zaległości i egzekucja.

Art. 61. Kwoty podatku majątkowego, nie uiszczone w terminach płatności (art. 32 i 49) stają się zaległością, która będzie ściągnięta przymusowo wraz z karami za zwłokę w wysokości 1 proc. miesięcznie oraz kosztami egzekucyjnemi, określonemi w ustawie z dnia 9 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. nr. 31, poz. 189) o karach za zwłokę oraz o kosztach egzekucyjnych.

Art. 62. W celu ściągnięcia podatku majątkowego Minister Skarbu może, bez względu na istniejące ustawowe lub umowne zakazy obciążania, zaciągnąć w krajowych instytucjach kredytowych, niezależnie od zgody właściciela nieruchomości, w jego zastępstwie i na jego rachunek pożyczkę w listach zastawnych, opiewających na franki złote, na pokrycie sumy podatku majątkowego, przypadającej od danego płatnika, oraz kosztów zaciągnięcia tejże pożyczki.

Wspomniane jednak koszty nie mogą przekraczać 10 proc. sumy podatku majątkowego.

Zaciągniętej pożyczce, zarówno jak procentom od niej i kosztom tranzakcji służy pierwszeństwo, wskazane w art. 57.

Art. 63. W celu umożliwienia płatnikom zapłacenia podatku majątkowego w trybie, określonym w art. 58 lit. c), jakoteż w celu ściągnięcia podatku w sposób, wskazany w art. 62—Minister Skarbu władny jest zatwierdzić zmiany postanowień statutów instytucji kredytowych, o ile dotyczą warunków udzielania pożyczek.

Również władny jest Minister Skarbu dla celów, określonych w poprzedniej części niniejszego artykułu, utworzyć odzielną instytucję kredytu długoterminowego z prawem wydawania pożyczek w listach zastawnych, opiewających na franki złote, oraz zatwierdzić w drodze rozporządzenia jej statut, a w szczególności warunki emisji listów zastawnych i plan ich umorzenia.

Art. 64. Minister Skarbu władny jest sprzedawać, zastawiać i zamieniać obligacje pierwszeństwa (art. 60) oraz listy zastawne (art. 59 i 62), otrzymane na poczet podatku majątkowego.

Ulgi.

Art. 65. Płatnikom, którzy w najbliższym terminie płatności po doręczeniu nakazu płatniczego uiszczą w gotówce zgóry cały przypadający od nich podatek, po uwzględnieniu zapłaconych rat zaliczki (art. 32), przyznaje się zniżkę w wysokości 10 proc. należności podatkowej, płatnej po doręczeniu nakazu płatniczego, płatnikom zaś, którzą uiszczą na powyższych zasadach podatek zgodnie z p. c) i d) art. 58, przyznaje się zniżkę w wyso-

kości 5 proc. całej należności podatkowej.

Art. 66. Dyrektorowie izb skarbowych władni są udzielać odroczenia zapłaty podatku majątkowego właścicielom nieruchomości miejskich, do których stosuje się ustawa o ochronie lokatorów, a których jedynem źródłem dochodu są te nieruchomości, względnie także uposażenie służbowe, praca najemna lub emerytura. W innych, na wyjątkowe uwzględnienie zasługujących wypadkach, może udzielić odroczenia zapłaty Minister Skarbu.

Odroczenia będą udzielane na prośbę płatników bez doliczenia kar za zwłokę.

Odroczonym kwotom podatku przysługiwać będzie przywilej pierwszeństwa, przewidziany w art. 57.

Przepisy poprzednich części niniejszego artykułu nie dotyczą tych płatników, którzy nabyli nieruchomości miejskie tytułem odpłatnym po dniu 1 stycznia 1919 r.

W razie sprzedaży nieruchomości odroczenie ustaje i należność podatku majątkowego płatna jest przy sporządzeniu kontraktu kupna-sprzedaży pod rygorem nieważności aktu.

Art. 67. Płatnikom, uprawnionym do korzystania ze sposobów zapłacenia podatku majątkowego, określonych w art. 59 część trzecia i art. 60, może dyrektor izby skarbowej odroczyć, bez po liczenia kar za zwłokę, terminy płatności podatku (art. 32 i 49) na okres czasu, niezbędny dla przeprowadzenia formalności, połączonych z zaciągnięciem pożyczki w listach zastawnych, względnie wypuszczeniem obligacji pierwszeństwa.

Ministrowi Skarbu służy prawo odraczania, względnie przesuwania wszystkich terminów, w niniejszej ustawie wyznaczonych, z wyjątkiem terminów, oznaczonych w art. 1, 7, 32 i 49.

Art. 68. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego lub zupełnego uwolnienia od podatku ze względu na zobowiązania międzynarodowe. Również przysługuje Ministrowi Skarbu prawo stosowania zarządzeń odwetowych.

CZĘŚĆ V.

Postanowienia karne.

Przepisy materjalne.

Art. 69. Osoby, wchodzące w skład zarządów gminnych, miejskich i wiejskich, są odpowiedzialne za ścisłe i terminowe wykonanie obowiązków, nałożonych na nie na zasadzie niiejszej ustawy i wydanych na jej podstawie zarządzeń.

Winni naruszenia tych obowiązków ulegną karze porządkowej do kwoty, odpowiadającej tysiącowi franków złotych.

Art. 70. Kto nie złoży w terminie wyznaczonym zeznania o majątku, wymaganego w myśl art. 25, względnie uzupełnienia podług art. 30, ulegnie karze grzywny do kwoty, odpowiadającej tysiącowi franków złotych.

Kara ta może być powtarzana.

Art. 71. Osoby, winne naruszenia przepisów artykułów 36 i 38, nie działające w charakterze urzędowym, ulegną karze grzywny do kwoty, odpowiadającej 500 frankom złotym, działające zaś w tym charakterze będą odpowiadały w drodze dyscyplinarnej.

Art. 72. Kto osób, uprawnionych w myśl art. 34 część trzecia do dokonywania oględzin, nie dopuści do wykonania tych czynności, lub przeszkodzi ich wykonaniu — ulegnie karze pozbawienia wolności do 3 miesięcy, albo karze grzywny do kwoty, odpowiadającej 2.000 franków złotych — o ile czyn tego rodzaju nie podlega karze surowszej w myśl instniejących przepisów.

Art. 73. Kto w celu uchylenia od ustawowej powinności podatkowej osoby własnej lub przez siebie zastępowanej, świadomie złoży nieprawdziwe zeznania lub wyjaśnienia, które przyczynić się mogą do udaremnienia wymiaru, lub uszczuplenia ustawowo należącego się podatku — niezależnie od obowiązku uiszczenia należności podatkowej — ulegnie karze grzywny od jednokrotnej do dwudziestokrotnej sumy niewymierzonego lub uszczuplonego, względnie narażonego na zmniejszenie lub uszczuplenie podatku, o ile dany czyn nie ulega karze surowszej, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do sześciu miesięcy.

Art. 74. Członkowie komisji, podkomisji, ich zastępcy, znawcy, jakoteż urzędnicy i inni funkcjonarjusze, uczesniczący w posiedzeniach komisji, podkomisji, członkowie urzędów gminnych (magistratu), winni ujawnienia wiadomości, o których mowa w art. 19 — ulegną karze grzywny do kwoty, odpowiadającej 5.000 franków złotych, o ile w myśl istniejących przepisów nie podlegają surowszym postanowieniom karnym.

Jeżeli wykroczenia dokonano w celu zaszkodzenia kredytowi lub czci osoby, której dotyczy wiadomość ujawniona — winny ulegnie nadto karze pozbawienia wolności na czas do 6 miesięcy.

Art. 75. Kto jako znawca lub świadek złoży władzy podatkowej, komisji lub podkomisji świadomie nieprawdziwe zeznania lub świadectwo, w zamiarze udaremnienia wymiaru podatku lub spowodowania mylnego obliczenia tegoż podatku — ulegnie karze grzywny do kwoty, odpowiadającej 5.000 franków złotych, a w razie okoliczności obciążających — nadto karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy.

Art. 76. Winni kilku wykroczeń przeciwko przepisom niniejszej ustawy podlegają karze grzywny za każde z tych wykroczeń z osobna. Co do

kary pozbawienia wolności należy stosować odnośne przepisy ustaw karnych powszechnych.

Przepisy formalne.

Art. 77. Wszczynanie spraw o przekroczenia przepisów niniejszej ustawy należy, bez naruszenia kompetencji innych właściwych organów, do tej władzy podatkowej, względnie do tej komisji, która ujawniła odnośne przekroczenia.

Art. 78. Kary porządkowe z mocy art. 69 nakłada właściwa władza administracyjna. Na skutek wniesionego zażalenia osoby ukranej może władza bezpośrednio przełożona zniżyć nałożoną karę porządkową, lub zwolnić od niej.

Orzecznictwo co do naruszeń niniejszej ustawy, zagrożonych grzywną z mocy artykułów 70 i 71, należy do właściwych komisji, względnie do izb skarbowych.

Orzecznictwo w sprawach o przestępstwa, zagrożone, choćby obok innej kary, karą pozbawienia wolności (art. 72, 73, 74 i 75), należy do powszechnych sądów karnych (powiatowych, pokoju).

Art. 79. O orzeczeniach (art. 78 część druga) władza orzekająca zawiadamia obwinionego pisemnie.

Ibwiniony może wnieść w terminie 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, na ręce władzy, która wydała orzeczenie, bądź odwołanie do władzy odministracyjno-skarbowej II. instancji, bądź też żądanie rozpatrzenia sprawy przez sąd.

W pierwszym wypadku rozstrzygnięcie należy do komisji odwoławczej.

Orzeczenia komisji odwoławczej są ostateczne i nie mogą być zaskarżone no Najwyższego Trybunału Administracyjnego.

W drugim wypadku właściwy sąd powiatowy (pokoju) przeprowadza postępowania tak, jakby orzeczenia karno-skarbowego nie wydano.

Na obszarze mocy obowiązującej ustawy postępowania karnego z dnia 1 lutego 1877 r. stosuje się przepisy §§ 459 — 469 ustawy o postępowaniu karnem.

Odwołania do władz skarbowych i do sądu nie wstrzymują wykonania kary, z wyjątkiem pozbawienia wolności.

Art. 80. Przez karę pozbawienia wolności, o której mowa w art. 72, 73, 74 i 75, rozumieć należy areszt. (art. 21 ros. k. k. z r. 1903, § 18 niem. ust. k. z r. 1871, § 244 austr. u. k. z r. 1852), o ile orzeczono karę, nie przenoszącą 6 tygodni pozbawienia wolności; zresztą zaś na obszarze mocy obowiązującej ros k. k. z r. 1903 i niem. k. k. z r. 1871 — więzienie (art. 3 ustęp 3 przech. przep. do ros. kod. kar. z 7 sierpnia 1917 r., § 16 niem. u. k. z r. 1871), na obszarze zaś mocy obowiązującej austrjackiej ustawy karnej z r. 1852 — ścisły areszt (§ 245 austr. u. k. z r. 1852).

Na obszarze mocy obowiązującej austr. ustawy karnej można zawsze wnieść odwołanie z powodu orzeczenia o karze.

Art. 81. Grzywny, orzeczone przez sądy, w razie niemożności ich ściągnięcia, ulegają zamianie na kary pozbawienia wolności stosowne do ogólnych przepisów dzielnicowych ustaw karnych jednak nie wyżej 6 miesięcy.

Art. 82. Odpowiedzialność za przestępstwa z art. 69—75 gaśnie w przeciągu 5 lat, licząc od dnia popełnienia czynu przestępnego.

Karygodność czynu, wymienionego w art. 73 i 75, gaśnie, gdy winny sprostuje lub uzupełni swoje zeznanie lub wyjaśnienie wobec właściwej władzy, zanim przeciw niemu wpłynie doniesienie do władzy, powołanej do orzeczenia o karze.

Art. 83. Grzywny, nałożone za przekroczenia postanowień niniejszej ustawy w drodze administracyjno-skarbowej, winny być uiszczone w terminie 3-tygodniowym, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia karnego (art. 79).

Grzywny, nie wpłacone w terminie, wskazanym w części pierwszej niniejszego artykułu, nie ulegają zamianie na areszt i uważane są za zaległość podatkową.

Art. 84. Grzywny, nałożone za naruszenie przepisów niniejszej ustawy, winny być uiszczone w markach według kursu franka złotego, ustalonego dla piętnastodniowego okresu zapłaty. Grzywny mogą być zabezpieczone na majątku obwinionego przez władze podatkowe nawet przed wydaniem orzeczenia karnego.

CZĘŚĆ VI.

Doręczenia.

Art. 85. Doręczenie wszelkich wezwań, poleceń, obwieszczeń, zawiadomień, ponagleń i nakazów płatniczych uskutecznia się przez organa władzy skarbowej, albo przez policję, względnie zarządy gminne (magistraty) i przez pocztę.

Odbiór pisma ma potwierdzić płatnik, ktokolwiek z jego domowników, lub zarządzający majątkiem albo przedsiębiorstwem płatnika.

Jeżeli osoba, obowiązana do odbioru w myśl poprzedniego ustępu, odmówi przyjęcia pisma lub potwierdzenia odbioru, to należy pismo pozostawić na miejscu doręczenia, a okoliczność tę odnotować na pokwitowaniu. Pozostawienie pisma będzie równoważne z jego doręczeniem.

Art. 86. Dla płatników, których miejsce zamieszkania lub pobytu jest niewiadome, należy pisma złożyć w zarządzie gminnym (magistracie). Zarząd gminny (magistrat) ogłasza niezwłocznie o

złożeniu pisma w sposób, używany w danej miejscowości, wzywając adresatów, aby celem odebrania pisma przybyli do urzędu.

Doręczenie uważa się za uskutecznione, jeżeli od czasu ogłoszenia upłynęły 2 tygodnie.

O dokonaniu ogłoszenia mają zarządy gminne (magistraty) zawiadomić właściwą władzę podatkową.

Art. 87. Wymienione w art. 85 pisma, które winny być doręczone adresatom, mieszkającym poza obszarem Rzeczypospolitej, wysyła się listem poleconym i uważa się je za doręczone w 30 dni po nadaniu ich na pocztę podług adresu, wskazanego przez płatnika.

Płatnika, który stale przebywa poza obszarem Rzeczypospolitej, można wezwać do ustanowienia pełnomocnika, zamieszkałego w Polsce. Jeżeli tego nie uczyni, można doręczenie uskutecznić w w sposób określony w art. 86.

Art. 88. Zeznania, wyjaśnienia i odwołania, wysłane przez płatników pocztą, lub wnoszone do zarządów gminnych (magistratów), względnie do władz podatkowych, uważa się za wniesione w tym dniu, w którym nadano je na pocztę, lub złożono we właściwym urzędzie, który wyda bezpłatnie potwierdzenie odbioru.

W razie wątpliwości płatnik powinien udowodnić dzień nadania na pocztę lub złożenia pisma we właściwym urzędzie.

CZĘŚĆ VII.

Postanowienia końcowe.

Art. 89. Przewidziany w art. 2 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. No. 65, poz. 505) w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych tudzież niektórych podatków budynkowych oddzielny dodatek do podatku gruntowego podlega zaliczeniu na podatek majątkowy, będący przedmiotem niniejszej ustawy.

Sposób dokonania zaliczenia określi Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

Art. 90. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu, co do przepisów, zawartych w art. 13, 14, 24 do 29, 44, 69 i 78, 85 do 87 — w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o ile zaś chodzi o przepisy art. 60 — w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 91. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej, nie wyłączając Województwa Śląskiego.

Podatek majątkowy, wpłacony w Województwie Śląskiem, wpłynie w całości do Skarbu Państwa.

Prezydent Rzeczypospolitej:
S. Wojciechowski.
Prezes Rady Ministrów:
Witos.
Minister Skarbu:
H. Linde.
Minister Spraw Wewnętrznych:
Kiernik.
Minister Przemysłu i Handlu:
W. Kucharski.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 16 listopada 1923 r.

Wp. III. 0567/23. **Starosta.**

---

517)

Ogłoszenie.

Najbliższy dwunastomiesięczny kurs kandydatek na położne rozpocznie się w Poznaniu 1-go kwietnia 1924 r. Zgłoszenie o przyjęcie na kurs należy wnieść:

a) w Toruniu i Grudziądzu do Magistratu,
b) pozatem do Starostwa Powiatowego, w którego obwodzie zamieszkuje wnioskodawczyni,

Do wniosku należy dołączyć:

1. poświadczenie lekarza powiatowego o stanie zdrowia fizycznego i umysłowego;
2. poświadczenie policji miejscowej, że kandydatka nadaje się do zawodu akuszerskiego, cieszy się dobrą opinją, nie była sądownie karaną i **nie miała dzieci nieślubnych;**
3. świadectwo chrztu i urodzenia;
4. świadectwo powtórnego szczepienia ospy.

Zamężne kandydatki muszą dołączyć zezwolenie męża. Osoby niżej lat 20 lub ponad 30 mogą tylko wyjątkowo za osobnem zezwoleniem uczestniczyć w kursie.

Kandydatki z Woj. Pomorskiego, które się zobowiążą wypełniać przez trzy lata obowiązki położnej obwodowej w obwodzie wskazanym przez władzę administracyjną płacą za cały kurs 144 złp.

Kandydatki z Woj Pomorskiego, które zamierzają wolno praktykować za cały kurs 432 złp.

Opłaty powyższe świadczone będą w kasie szkoły położnych w miesięcznych ratach z góry w stosunku 1 złp. — 1 fr. złoty, według notowania giełdy pieniężnej w Warszawie w dniu poprzedzającym dzień płatności, Starostwo Krajowe zastrzega sobie każdego czasu prawo zmiany powyższych opłat — stosownie do potrzeby.

Kandydatki otrzymują pomieszkanie i utrzymanie III. kl. Każda kandydatka winna posiadać bieliznę, ręczniki, pościel i naczynie do jedzenia.

Przed przyjęciem na kurs odbędzie się egzamin z rachunków, czytania i pisania.

Kandydatki muszą się stawić 3 marca 1924 r. o godzinie 9-tej w gmachu Starostwa Krajowego Pomorskiego w Toruniu ul. Mostowa 13 celem poddania się egzaminowi wstępnemu, poczem rozstrzygnie się, czy kandydatka będzie na kurs przyjęta.

Po odybytym egzaminie wstępnym wracają kandydatki do domu.

Kandydatki, które egzamin złożyły zostaną **pisemnie** powołane na dzień 1 kwietnia 1924 r.

Starostwo Krajowe zastrzega sobie prawo powołania na kurs tylko te kandydatki, które będzie uważało za odpowiednie.

Toruń, dnia 15 listopada 1923 r.

Starosta Krajowy Pomorski.
(—) Dr. Wybicki.

Ogłasza się.

Tczew, dnia 16 listopada 1923 r.

Wp. V. 10530/23. **Starosta.**

---

518)

Uchwały

Sejmiku Powiatowego na posiedzeniu

z dnia 13-go listopada 1923 r.

Na podstawie § 125 ust. 3 ord. powiatowej z dnia 13. 12. 1872 r. i 19. 3. 1881 roku podaje się do publicznej wiadomości następujące uchwały Sejmiku Powiatowego:

1. Wybory wszystkich członków Sejmiku Powiatowego a mianowicie „każdorazowego burmistrza miasta Tczewa“ uznano za prawidłowe.
2. Budżet powiatowy na rok 1923 przyjęto w do- i rozchodzie na 2 510 122 130,74 mk. i ustalono pobierać na rzecz powiatu następujące dodatki:
   a) do państwowego podatku gruntowego:
      1) 20 proc. od miasta Tczewa i gminy Pelplina,
      2) 50 proc. od gmin wiejskich,
      3) 100 proc. od obszarów dworskich;
   b) do państw. podatku budynkowego:
      1) 60 proc. od gmin wiejskich,
      2) 100 proc. od obszarów dworskich;
   c) do państwowego podatku dochodowego przy dochodzie ponad 2 do 30 000 000 mk. 4 proc., ponad 30 do 100 miljonów mk. 4,5 proc., ponad 100 miljonów 5 procent, a przy dochodach od uzyskanego wynagrodzenia 3 procent,
      1) od gmin wiejskich 50 proc.,
      2) od obszarów dworskich 100 proc.

   30 proc. udziału w wpływach państw. podatku dochodowego dzieli się tak samo. 10 proc. dodatków pod a 2 i 3 b i c otrzyma Starostwo Krajowe Pomorskie w Toruniu.
3. Pobieranie opłat od umów przeniesienia własności nieruchomości na rzecz powiatu i gmin przyjęto z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Skarbu.
4. Powiatowy podatek od psów podwyższono, począwszy od 1. I. 1924, za 1-go psa na 100 000, 2-go psa 200 000 mk., 3-go psa 300 000 mk. itd.
5. Djety członków Wydziału Powiatowego za udział w każdem posiedzeniu ustalono na 200 000 mk.
6. Członkom Sejmiku Powiat. wskutek zakazu § 114 ord. powiat. djet przyznać nie można.
7. Do miejscowej komisji dla spraw podatku przemysłowego wybrano na czas od 1924 do 1926 r. pp.:
   Alojzego Lisewskiego, budowniczego w Pelplinie, i Walerjana Pomierskiego, właściciela młyna w Subkowach, członkami, a Wiktora Nierzwickiego, kupca w Pelplinie, i Stanisława Kurowskiego, kupca w Rajkowach, ich zastępcami.
8. Na przyszłą opłatę kart myśliwskich pobierać się ma zaliczkowo od 1. I. 1923 r.
   1) za roczną kartę od obywateli polskich 2 000 000 mk.
   2) za tygodniową 250 000 mk.
   3) za roczną od obcokrajowców 10 000 000 mk.
   4) za tygodniową 1 000 000 mk.
9. Drugim deputowanym wybrano ponownie p. Czesława Nowaka w Tczewie.
10. Do Powiatowego Sądu Przemysłowego wybrano:

A. Z grona pracodawców.

1) Stanisława Wilgę, mistrza krawieckiego w Tczewie,
2) Franciszka Napierałę, mistrza garncarskiego w Tczewie,
3) Walentego Hejdarza, mistrza kowalskiego w Tczewie,

członkami,

1) Franciszka Czaplewskiego, mistrza stolarskiego w Tczewie,
2) Teodora Potulskiego, mistrza piekarskiego w Tczewie,
3) Aleksa Dejnę, mistrza rzeźnickiego w Tczewie,

zastępcami.

B. Z grona pracobiorców.

1) Franciszka Bielińskiego w Tczewie,

2) Józefa Lewandowskiego, formarza w Tczewie,
3) Józefa Barwickiego w Tczewie,
członkami.
1) Augustyna Banię, rob. w Tczewie,
2) Michała Dejnę, rob. w Tczewie,
3) Józefa Płotkę, rob. w Tczewie,
zastępcami.

11. Zastępcą rozjemcy na obwód Miłobądza wybrano p. nauczyciela Franciszka Jereczka z Miłobądza.
12. Powiat przystąpi do Związku Komunalnych Kas Oszczędności w Poznaniu.
13. Uchwałę Sejmu z dnia 28. 6. 1923 r. w sprawie uznania zasłużenia się pana Marszałka i Naczelnika Państwa Józefa Piłsudskiego Narodowi Polskiemu przyjęto do wiadomości.
14. Powiat nie weźmie udziału w założeniu Centralnej Drukarni i Księgarni Komunalnej w Warszawie.
15. Uchwalono pobierać na rzecz powiatu 0,5 proc. od sumy obrotu i 25 proc. ceny świadectw przemysłowych.

Podział wpływów między powiat i gminy nastąpi wedle ustępu 3 b, art. 8 ustawy o finansach komunalnych.

Zarazem uchwalono pobierać na rzecz powiatu:

a) 100 proc. dodatku do opłaty państwowej od patentów na wyrób,

b) 200 proc. dodatku do opłaty państwowej na sprzedaż trunków i przetworów.

Podział dodatku między interesowane gminy a powiat nastąpi wedle przepisu ustępu 4, art. 11 wspomnianej ustawy.

16. Ustalone godziny otwierania i zamykania Zakładów w miejscowościach powiatu ogłosi się w Orędowniku Urzędowym po zbadaniu rozkładu przez p. Okręgowego Inspektora Pracy w Toruniu.
17. Na stałych korespondentów dla Głównego Urzędu Statystycznego w Warszawie powołano:

pp. Kazim. Brzóskowskiego z Miłobądza,
Wiktora Zielińskiego z Damaszki,
Edmunda Kleinę z Subków,
Jana Trzęska z Wielkiej Słońcy,
Szczęsn. Skarzyńskiego z Radostowa,
Burdaka z Nowegodworu,
Albina Manię z Pomyj.

Tczew, dnia 21. listopada 1923 r.

Wp. I 106 8 23. **Starosta.**

---

519)

Obwieszczenie

ujawnienia zapasów przedmiotów powszedniego użytku.

Na podstawie art. 1 i 4 rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9. X. 23 roku —Oręd. Urzędowy nr. 45 str. 317 r. b. — w sprawie ujawnienia zapasów przedmiotów powszedniego użytku (Dz. Ust. Nr. 110, poz. 876) zarządzam:

Do dnia 15 grudnia 1923 r., 15 marca, 15 czerwca i 15 września 1924 r. przedłożą mi p. burmistrz tczewski, pp. sołtysi i przełożeni obszarów dworsk. przez swoich wójtów wykazy zapasów i to

1) zboża wszelkich gatunków, wymłóconego i niewymłóconego,
2) mąki,
3) roślin strączkowych, gryki i kasz wszelkich gatunków,
4) ziemniaków,
5) węgla,
6) cukru,
7) tłuszczu jadalnego, t. j. słoniny, sadła smalcu i masła,
8) materjałów włókienniczych,
9) skóry twardej,
10) skóry miękkiej,

znajdujących się u producentów rolnych, w składach fabrycznych i przetworniach, u hurtowników i detalistów, o ile zapasy wymienionych artykułów u poszczególnych posiadaczy przekraczają ilość w powyższem rozporządzeniu podaną. Wykazy należy sporządzić według załączonych wzorów. Do spisu artykułów, znajdujących się u producentów rolnych, należy posługiwać się wzorem A, u przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych formularzem B. Zapasy zakładów przemysłowo-rolniczych jak gorzelni, suszarni, płatków ziemniaczanych itd., o ile znajdują się na majątkach rolnych, umieszcza się w wykazie A, z wyjątkiem młynów, których zapasy **w wszelkich wypadkach** spisuje się w wykazie B. Ilość wymienionych artykułów należy podać, o ile jest mowa o centnarach, w centarach pojedyńczych, zaś resztę artykułów w oznaczeniu mierniczem, podanem w rozporządzeniu.

Z badaniem należy zacząć 14 dni przed wyznaczonym terminem i prace ująć tak, aby po upływie 10 dni władze administracyjne I. instancji były w posiadaniu spisu z wszelkich gmin powiatu.

Zwracam zarazem uwagę na postanowienie karne artykułu 6 przedmiotowego rozporządzenia ministerjalnego.

Tczew, dnia 21 listopada 1923 r.

St. 9445 23. **Dytkiewicz**, starosta.

520)

Rozporządzenie

policyjne w przedmiocie używania maszyn **rolniczych w Prusach Zachodnich.**

Na podstawie § 137 ustawy z 30 lipca 1883 r. o ogólnej administracji krajowej, łącznie z §§ 5, 12 i 15 ustawy z 11 marca 1850 odnoszącej się do administracji policyjnej, zarządza się niniejszem za zgodą Rady prowincjonalnej dla obszaru zachodniopruskiego co następuje:

§ 1.

Wszystkie niżej 2 metrów ponad posadzką umieszczone, się obracające i poruszające części maszyn rolniczych, pędzonych siłą zwierzęcą lub też żywiołową (elementarną) (wiatrem, wodą, parą, gazem, gorącym powietrzem) np. koła, tryby, drągi, (wały) przenoszące siłę zapędową z jednej maszyny na drugą itp. muszą być zaopatrzone w przepisowe urządzenia ochronne lub tak okryte iżby przy tych maszynach zatrudnione osoby albo też i inne, które niechcąc lub mimowoli się do części tych maszyn zbliżą, nie zostały przez takowe uchwycone względnie na ciele uszkodzone.

§ 2.

To samo zarządzenie odnosi się także do kół trybów i wszystkich około siebie się obracających, (rotujących) części maneży (kierat) jak to: drągów, (wałów) itp. jako też i do załączeń (klak) oraz do wszystkich urządzeń przenoszących siłę zapędową maneży na inne z takowemi połączone maszyny rolnicze.

§ 3.

Przepisy § 1 nie odnoszą się do:

a) młóckarń pędzonych siłą pary,
b) kół zapędowych przy maszynach do krajania sieczki,
c) maszyn pracujących podczas jazdy,
d) lokomobil,
e) maszyn w mleczarniach, gorzelniach, fabrykach krochmalu i cegielniach, które już przepisom ochronnym państwowej ordynacji procederowej § 120 ustęp III podlegają, oraz do wiatraków i młynów wodnych.

Paragr. 2 niniejszego rozporządzenia należy jednakowoż zastosować przy wszystkich maneżach służących do poruszania wyżej pod lit. b. i c wymienionych maszyn z wyjątkiem wiatraków i młynów wodnych.

§ 4.

Młockarnie, przy których paszczy (otworze do wkładania snopów w cepy) znajduje się rusztowanie z desek (stół) na którem poruszają się osoby, które snopy dodawają, muszą mieć owe paszcze w ten sposób zabezpieczone, że na około otworu tego przymocowuje się listwą 15 ctm. wysoką albo też i ścianę z desek w tej samej wysokości.

Powyższy przepis powinien być zastosowany przy wszystkich młockarniach poruszanych siłą zwierzęcą albo też i żywiołową (elementarną) z wyjątkiem jednak tych maszyn, przy których się znajduje urządzenie do samowkładania.

Wyżej, w tymże paragrafie ust. 1 wymagane urządzenie ochronne nie jest koniecznie potrzebne po stronie osoby wkładającej snopy w paszcze młockarni, przy maszynach, przy których stanowisko tejże osoby znajduje się w skrzyni drewnianej i przynajmniej 25 ctm. głębokiej.

§ 5.

Przy maszynach do krajania sieczki należy zaopatrzyć koryta (ladę) służącą do wypychania słomy w takową w drewniane i mocne urządzenie ochronne tak iżby osoba wkładająca słomę, wyciągniętem ramieniem pod temże urządzeniem noży nie dotknęła.

§ 6.

Wszystkie osoby, których zatrudnienie wymaga bezpośredniego zbliżania się do pracujących maszyn rolniczych będących w ruchu, powinny mieć ubranie jaknajbardziej do ciała przylegające (opięte).

To samo odnosi się również i do osób płci żeńskiej, w każdym razie powinny być szerokie spódnice tych osób ujęte w jaknajwęższą formę, ewentualnie z pomocą sznurów lub tp.

§ 7.

Podczas działania siły zapędowej jakiejkolwiekbądź maszyny rolniczej, może być smarowanie lub dotykanie się poruszających części tych maszyn przedsięwzięte li tylko przez osoby, którym tę czynność i kierownictwo odnośnej maszyny powierzono.

Tosamo odnosi się także i do maneży.

§ 8.

Maszyny rolnicze, włącznie maneży i do tego należące motory powinne być dozorowane tak długo, jak siła tych ostatnich działa na pierwsze.

Dozorowanie tych maszyn powinno być powierzone tylko osobom doświadczonem i do tego się nadającem.

Osobom poniżej lat 16 nie należy powierzać ani dozorowania maszyn rolniczych ani też kierownictwa zapędowej siły żywiołowej (elementarnej).

§ 9.

Czuwania nad zastosowaniem się do powyższych przepisów ochronnych wymaga się:

a) od pierwszego kierownika odnośnego przedsiębiorstwa rolnego wzgl. jego zastępcy pod względem urządzenia samego maszyn, znajdowania się gdzie należy potrzebnych urządzeń ochronnych pod względem zastosowania § 8.

b) od dozorcy zaś pod względem zastosowania dalszych wyżej wymienionych przepisów. O ile jednak dozorca nie został zamianowany odpowiada za wszystko kierownik lub jego zastępca.

§ 10.

Państwowym organom nadzorczym są właściciele maszyn zobowiązani udzielić na każde żądanie zezwolenia na przedsięwzięcie rewizji tych maszyn i przedsiębiorstwa.

§ 11.

Wykroczenie wzgl. niezastosowanie się do powyższych przepisów, będą karane grzywną aż do 30 mk. względnie odpowiedniem aresztem.

§ 12.

Taką samą grzywną (§ 11) względnie aresztem będzie karany każdy, kto urządzenia ochronne niniejszem rozporządzeniem przepisane, umyślnie albo przez niedbałość usunie z maszyn albo też te urządzenia zniszczy.

Gdańsk, dnia 22 maja 1890 r.

Naczelny Prezes:
(—) podpis.

Rozporządzenie policyjne podaję niniejszem do publicznej wiadomości wszystkim rolnictwo uprawiającym i w rolnictwie zatrudnionym osobom, ponieważ w ostatnim czasie coraz częściej zachodzące wypadki ciężkiego okaleczenia osób, zatrudnionych przy maszynach w rolnictwie (przy maneżach, młockarniach itp.) nasuwają przypuszczenie, iż ścisłe przestrzeganie tych przepisów zostało zaniedbane, pomimo, że przestrzeganie tych przepisów leży nietylko w interesie pracobiorców, ale także i pracodawców, którzy, gdy zostanie udowodnione, że nieszczęśliwy wypadek zaszedł z powodu nie znajdowania się na miejscu odpowiednich urządzeń ochronnych, zostaną nietylko ukarani w myśl § 11 powyższych przepisów i §§ 1080, 851, 870 państwowej ordynacji ubezpieczoniowej, ale także zmuszeni do zwrotu poszkodowanej osobie wzgl. jej pozostałym przyznanej renty od nieszczęśliwego wypadku oraz kosztów wskutek takiego wypadku powstałych.

Zarazem zaznaczam, że wyżej w § 11 wymienioną grzywnę 30 mk. podwyższa się do 300.000 mk. w myśl obecnie obowiązujących przepisów.

Równocześnie polecam pp. Posterunkowym Policji Państwowej częstsze kontrolowanie maszyn rolniczych i doniesienie o każdym stwierdzenym wypadku nieprzestrzegania powyższych przepisów odnośnemu p. Wójtowi wzgl. Burmistrzowi celem ukarania.

Tczew, dnia 24 listopada 1923 r.

St. 9614 23. **Starosta.**

---

521)

Taksa kominiarska.

Na mocy § 77 pruskiej ustawy procederowej ustanawiam z ważnością od 1. 11. 1923 roku następującą taryfę kominiarską:

1) Za jedną ruską rurę w budynku parterowym 4 000 mk.
za każde dalsze piętro więcej 2 000 „
2) Za jedną ruską rurę w budynku parterowym, która jest większa niż 13 razy 13 m. 6 000 mk.
za każde dalsze piętro więcej 3 000 „
3) Za jeden komin sztyger, albo komin staroniemiecki od jednego parterowego domu 15 000 mk.
za każde dalsze piętro więcej 7 500 „
4) Za komin albo ruską rurę procederową płaci się podwójną taksę, jak pod cyfrą 1—3.
5) Za jedną ruską rurę do centralnego ogrzewania od parter. domu 20 000 mk.
za każde dalsze piętro więcej 10 000 „
6) Za jedną ruską rurę albo komin do centralnego ogrzewania w parterowym budynku płaci się połowę pod cyfrą 5.
7) Poddasze liczy się za piętro, gdy się w nim ognisko znajduje, albo gdy od podstawy poddasza aż do korony komina wynosi wysokość 3 metry. Piwnice liczy się za piętro, gdy kominy do niej sięgają.
8) Za kanał, kominek, gardło lub poboczną rurę 3 000 mk.
9) Za nagłówki, nasady i ozdoby komina 2 000 mk.
10) Za wypalenie komina albo ruskiej rury płaci się za godzinę i od każdego pomocnika 2 000 mk.
Materjał do wypalenia dostarczy właściciel domu.
11) Za wydanie opinji albo rewizję kominów, ognisk itd. przy odbiorze nowych albo przebudowanych budynków bez lub z wystawieniem poświadczenia płaci się podwójną taksę.
12) Za każdy komin, albo ruską rurę w domach odosobnionych 300 metrów od miejscowości więcej 3 000 mk.
13) Zachodzi potrzeba rewizji albo innych

(Dalszy ciąg str. 360.)

OBWIESZ

W myśl Okólnika Nr. 35/23 Okręgowego Urzędu Ubezpieczeń w Poznaniu

Grupa zarobkowa	Dla zarabiających		
	dziennie w markach	tygodniowo w markach	miesięcznie w markach
17—21	włącznie skreśla się		
22	do 20.000	do 120.000	do 500.000
23—44	wł. pozostaje bez zmiany		
45	ponad 180.000 do 200.000	ponad 1.080.000 do 1.200.000	pon. 4.500 000 do 5.000.000
46	„ 200.000 „ 220 000	„ 1.200.000 „ 1.320.000	„ 5 000.000 „ 5.500.000
47	„ 220 000 „ 240.000	„ 1.320.000 „ 1.440.000	„ 5.500.000 „ 6.000.000
48	„ 240.000 „ 260.000	„ 1.440.000 „ 1.560.000	„ 6.000.000 „ 6.500.000
49	„ 260.000 „ 280.000	„ 1.560.000 „ 1.680.000	„ 6.500.000 „ 7.000.000
50	„ 280.000 „ 300.000	„ 1.680.000 „ 1.800.000	„ 7.000.000 „ 7.500.000
51	„ 300 000 „ 330.000	„ 1.800.000 „ 1.980.000	„ 7.500.000 „ 8.250.000
52	„ 330.000 „ 360.000	„ 1.980.000 „ 2.160.000	„ 8.250 000 „ 9.000.000
53	„ 360.000 „ 390.000	„ 2.160.000 „ 2.340.000	„ 9.000.000 „ 9.750.000
54	„ 390.000 „ 420.000	„ 2.340.000 „ 2.520.000	„ 9.750.000 „ 10.500.000
55	„ 420.000 „ 450 000	„ 2.520.000 „ 2.700.000	„ 10.500.000 „ 11.250.000
56	„ 450.000 „ 500.000	„ 2.700.000 „ 3.000.000	„ 11.250.000 „ 12.500.000
57	„ 500.000 „ 550.000	„ 3.000.000 „ 3.300 000	„ 12.500.000 „ 13.750.000
58	„ 550.000 „ 600.000	„ 3.300.000 „ 3.600.000	„ 13.750.000 „ 15.000.000
59	„ 600.000 „ 650.000	„ 3.600.000 „ 3.900.000	„ 15.000.000 „ 16.250.000
60	„ 650.000 „ 700.000	„ 3 900.000 „ 4.200.000	„ 16.250.000 „ 17.500.000
61	„ 700.000	„ 4.200.000	„ 17.500.000

Pracowników rolnych dzieli się w myśl okólnika 39/23 Okr. Urz.

Deputanci	grupa 49
Szarwarkowe od lat 14—16	„ 37
„ „ „ 16—18	„ 39
„ „ „ 18—21	„ 41
„ ponad „ 21	„ 43

Tczew, dnia 16. listopada 1923 r.

Powiatowa Kasa Chorych

(—) **Szymański,** dyrektor.

CZENIE!

zostały grupy zarobkowe z dniem 4-go listopada 1924 r. z 45 do 61 rozszerzone.

Płaca ustawowa dziennie	Składki tygodniowe całość	Część		Zasiłek pieniężny dziennie	Zasiłek pogrzebowy	
		pracobiorcy 2/5	pracodawcy 3/5		dla członków	dla członków rodziny
18.500	8.417,50	3.367,50	5.050,50	11.100	388.500	194.250
190.000	86.450	34.580	51.870	114.000	3.990.000	1.995.000
210 000	95.550	38.220	57.330	126.000	4.410.000	2.205.000
230.000	104.650	41.860	62.790	138.000	3.830.000	2.415.000
250.000	113.750	45.540	68.250	150.000	5.250.000	2.625.000
270.000	122 850	49.100	73.710	162.000	5.670 000	2.835.000
290.000	131 950	52.780	79.170	174.000	6.090.000	3.045.000
315.000	143.325	57.330	85.995	189.000	6.615.000	3.307.500
345.000	156.675	62.790	94.185	207.000	7.245.000	3.622.500
375.000	170.625	68.250	102.375	225.000	7.875.000	3.937.500
405 000	184.275	73.710	110.565	243.000	8.505.000	4.252.500
435.000	197.925	79.170	118 755	261.000	9.135.000	4 567.500
475.000	216 125	86.450	129.675	285.000	9.975.000	4.987.500
525.000	238.875	95.500	143.325	315.000	11.025.000	5.512.500
575.000	261.625	104.650	156.975	345.000	12.075.000	6.037.500
625 000	284.375	113.750	170.625	375.000	13.125.000	6.562.500
675.000	307.125	122.850	184.275	405.000	14.175.000	7.087.500
750.000	341.250	136.500	204.750	450.000	15.750.000	7.875.000

Ubezp. Poznań w następujące grupy:

Robotnicy sezonowi mężczyźni	grupa 46
„ „ kobiety	„ 44
„ wolni	„ 46

Dzienne utrzymanie służących wynosi 100.000 mk. dziennie.

na powiat Tczew.

(—) **Schlesier,** przewodniczący.

potrzebnych robót i podróży mistrza, albo jego pomocników, płaci się odpowiednie wynagrodzenie.

14) Gdy kominiarz przyjdzie wymiatać i mu się tego zabroni, płaci się mu mimo tego ustaloną taksę.

15) Za prace, których wykonanie jest konieczne przed 7-mą godziną lub 5-ej godz. po południu, albo wykonanych w tym czasie na żądanie, płaci się podwójną taksę.

16) Wykonanie na zamówienie pilnej roboty, rewizje, opinjowanie itd. oblicza się podług tutejszej ustalonej taryfy za roboty czeladnicze o 100 proc. więcej.

17) Za wszystkie inne pozostałe roboty, jak czyszczenie pieców kuchennych, kotłów, pieców dla kąpieli i piekarniki, pieców do prania, żelaznych pieców, kuchni dla zwierząt domowych i kominów fabrycznych, zakładów do centralnego ogrzewania, suszalni w browarach i gorzelniach itd. oraz kanałów, kominków powyższych palenisk zostanie oznaczona zapłata w drodze wzajemnej umowy.

Taksę na wsie uchwalono o 100 proc. wyższą.

Magistrat w Tczewie, sołtysi i przełożeni obszarów dworskich ogłoszą to w zwyczajny sposób.

Tczew, dnia 24. listopada 1923 r.

St 9591/23. **Dytkiewicz**, starosta.

---

522)

Obwieszczenie.

Mianowanie zastępców Urzędów Stanu Cywiln.

Pan Wojewoda Pomorski mianował pp.:

1) Bernarda Leczkowskiego, nauczyciela z Szczerbięcina, zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Godziszewa,
2) Wiktora Zielińskiego, dzierżawcę domeny z Damaszki, zastępcą urzędnika Stanu Cywilnego na obwód Boroszewa.

Tczew, dnia 22. listopada 1923 r.

Wp V. 10756/23. **Starosta.**

---

523)

Jarmarki

w powiecie tczewskim na rok 1924.

Tczew:

28. marca konie i bydło, 31. marca kramny, 20. czerwca konie i bydło, 23. czerwca kramny, 12. września konie i bydło, 15. września kramny, 7. listopada konie i bydło, 11. listopada kramny.

Pelplin:

11. stycznia konie, bydło i świnie, 24-go marca konie, bydło i świnie, 26. maja kramny, 23. czerwca konie, bydło i świnie, 20. października kramny, 10. listopada konie, bydło i świnie.

Godziszewo:

27. marca świnie, 25. września świnie.

Turza:

26. czerwca świnie, 27. listopada świnie.

Tczew, dnia 21. listopada 1923 r.

St. 9026/23. **Dytkiewicz**, starosta.

---

524)

Obwieszczenie.

Pozwolenie na przyjazd do Polski.

Obwieszczenie w Orędowniku Urzędowym z dnia 11. 4. 1923, str. 140 uzupełniam, że do wniosku o pozwolenie na przyjazd do Polski należy dołączyć na opłacenie kosztów przesyłki pocztowej każdorazowo wartość listu poleconego obowiązującej w danej chwili taryfy pocztowej.

Tczew, dnia 20. listopada 1923 r.

St. 9419/23. **Starosta.**

---

525)

Obwieszczenie.

W dniach 10—16 maja r. b. pod protektoratem J. K. M. Alfonsa XII, Króla Hiszpanji odbędzie się w Barcelonie Wszechświatowy Kongres hodowców drobiu oraz międzynarodowa wystawa drobiu. Dotychczas zapowiedzieli swój udział w międzynarodowej wystawie zrzeszenia oraz najwybitniejsi hodowcy i działacze w dziedzinie hodowli drobiu całego świata. Wobec tego wielce pożądanem jest, aby Polska wystąpiła również okazale na Kongresie przez swych delegatów i drogą wysłania potrzebnych materjałów. Polscy hodowcy nie powinni pominąć okazji do zaciśnienia węzłów łączności z hodowcami zagranicznymi i wziąść udział w Kongresie, o ile pozwolą na to nasze warunki walutowe. — Szczegółowych informacyj w tej sprawie udziela:

1) Wydział Hodowli Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych,
2) Centralny Komitet do spraw hodowli drobiu w Polsce, Warszawa, Kopernika 30.

Tczew, dnia 20. listopada 1923 r.

9373/23. St. **Starosta.**

Nakładem i czcionkami Drukarni i Księgarni Tow. z ogr. por. w Tczewie.
Odpowiedzialny redaktor Stanisław Grzonka, Sekr. Wp. w Tczewie.